

Evangelie: Johannes 6, 1-15

Jesus ging naar de overkant van het Meer van Galilea (ook wel het Meer van Tiberias genoemd). Een grote menigte mensen volgde hem, omdat ze gezien hadden welke wondertekene hij bij zieken deed. Jezus ging de berg op, en ging daar met zijn leerlingen zitten. Het was kort voor het Joodse Pesachfeest. Toen Jezus om zich heen keek en zag dat die menigte naar hem toekwam, vroeg hij aan Filippus: 'Waar kunnen we brood kopen om deze mensen te eten te geven?' Hij vroeg dat om Filippus op de proef te stellen, want zelf wist hij al wat hij zou gaan doen. Filippus antwoordde: 'Zelfs tweehonderd denarie zou niet voldoende zijn om iedereen een klein stukje brood te geven.' Een van de leerlingen, Andreas, de broer van Simon Petrus, zei: 'Er is hier wel een jongen met vijf gerstebroden en twee vissen – maar wat hebben we daaraan voor zo veel mensen?' Jezus zei: 'Laat iedereen gaan zitten.' Er was daar veel gras, en ze gingen zitten; er waren ongeveer vijfduizend mensen. Jezus nam de broden, sprak het dankgebed uit en verdeelde het brood onder de mensen die er zaten. Hij gaf hun ook vis, zo veel als ze wilden. Toen iedereen volop gegeten had zei hij tegen zijn leerlingen: 'Verzamel nu de overgebleven stukken brood, zodat er niets verloren gaat.' Dat deden ze en ze vulden twaalf manden met wat overgebleven was van de vijf gerstebroden die men had gegeten. Toen de mensen het wonderteken dat hij gedaan had zagen, zeiden ze: 'Hij moet wel de profeet zijn die in de wereld zou komen.' Jezus begreep dat ze hem wilden dwingen om mee te gaan en hem dan tot koning zouden uitroepen. Daarom trok hij zich terug op de berg, alleen.

Overweging

We leven in een wegwerpmaatschappij en we beginnen de gevaren en nadelen daarvan te ontdekken en te ervaren. Ons natuurlijk milieu lijdt schade en zo worden we een bedreiging voor onszelf. Door de pandemie worden de meest kwetsbare mensen hard geraakt. Hongersnood en verdere armoede dreigt voor miljoenen mensen. Mensen – overal ter wereld - honger naar leef- en ademruimte, naar voeding. Johannes vertelt hoe een grote menigte Jezus volgt omdat ze de tekenen hebben gezien die Hij aan de zieken verricht. Ook zij honger naar zijn genezende woord, zijn helende hand. Brood is broodnodig. Brood staat voor voedsel én voor de primaire levensbehoeften: alles wat mensen nodig hebben om als mens te kunnen leven. Waar kunnen we brood kopen om al die duizenden mensen eten te geven? Andreas, één van de leerlingen, komt naar Jezus toe en zegt: 'Hier is een kleine jongen, die vijf gerstebroden heeft en twee visjes, maar wat hebben we daaraan voor zoveel mensen?' Voor Jezus zijn vijf broden en twee vissen genoeg. Laat iedereen gaan zitten, zegt Hij. Jezus wijst de mensen op hun plaats en vraagt aan hen om eens even stil te worden. Stil te staan bij hun eigen leven. Jezus wil de mensen niet zonder eten en zonder hoop naar huis laten gaan. Hij nodigt de mensen uit om zoveel te nemen als ze nodig hebben. Niet meer. Het kleine offer van de jongen met vijf broden en twee visjes, voedt de mensen. God kan veel doen met het kleine wat we bieden. God verwacht van ons dat we het weinige dat we hebben delen en elkaar deelgenoot maken van ons leven. Dat we een steun zijn voor elkaar. Hij heeft onze hulp nodig om zorg te dragen voor diegenen die zich onder aan de menselijke piramide bevinden. Het is niet alleen een kwestie van delen van je rijkdom, maar vooral van naar elkaar omzien. Geleidelijk aan maakt Jezus duidelijk dat hij als persoon het échte levensbrood is. Dat zijn manier van leven met zijn verbondenheid met God, de Eeuwige, ook voor ons van levens belang is. Het voedsel dat Jezus aanreikt geeft leven. Het gaat hier om brood met een extra dimensie omdat het verwijst naar de Eeuwige die zich bekommert om zijn volk. Het is voedsel voor de ziel voor mensen die honger naar gerechtigheid. Jezus nodigt ook ons uit om brood te zijn voor elkaar. Om niet te blijven steken in 'hebben' en 'houden', maar om te groeien naar 'breken' en 'delen'.

De dichter van Psalm 145 vraagt aan God: Laat ook ons deel uitmaken van uw wonderen. Hij spreekt daarmee de hoop uit dat ook wij voedsel zijn voor de arme en de behoeftige, voor de mens van 'achteraan' en 'onderop'. De dichter schrijft:

De ogen van alle mensen zien naar U uit.
Elke dag, alle dagen, eeuw na eeuw zal ik U zingen:
dat Gij de barmhartige zijt.
Dat Gij en niemand anders god zijt voor deze wereld.
Handen die geven, ogen die zien en bewaren:
moge dat waar zijn.